

ANNABETH BONDOR-STONE & CONNOR WHITE

Jaclyn HYDE

Traducere din engleză
de Raluca-Andreea Copăceanu

CORINT BOOKS

PROLOG

Dr. *Enfield* puse șoarecii de laborator în labirint și porni cronometrul. Cei trei șoricei plecară. Pe ultimul loc, ca de obicei, era Șoricica #1, cea pe care dr. *Enfield* o numise în mod afectuos Alunica. Întotdeauna părea să rămână în urma celorlalți. După un minut, Șoarecele #2 și Șoarecele #3 erau la jumătatea cursei. Alunica se încurcase și era blocată într-un punct mort.

Atunci s-a întâmplat.

Unghiuțele ei de șoricel se transformară în gheare groase, galbene. Blana ei moale și cenușie deveni sârmoasă și încâlcită. Dinții ei se ascuțiră și se prefăcură în colți, iar Alunica își dădu seama că există o cale mai rapidă prin care poate câștiga cursa.

Mușcă o bucată zdravănă din peretele din fața ei și își croi astfel drum, cu capul înainte. Când dădu peste peretele următor, îl sfâșie cu ghearele. După ce

doborî perete după perete, se îndreptă direct către bucata de brânză de la capătul labirintului.

Aproape că își atinsese ținta când îl zări pe Șoarecele #2. Scoase un țipăt furios și ascuțit. Era un sunet pe care niciun șoarece obișnuit nu îl produsese vreodată. Alunica mușcă din coada Șoarecelui #2, apoi trecu peste el ca să ajungă prima la linia de finiș. Înfulecă brânza dintr-o singură înghițitură.

Dar Alunica nu se opri aici. Devoră și peretele exterior al labirintului, de o grosime considerabilă, și sări pe masa laboratorului. O zbughi spre o fereastră deschisă, lovindu-se de un pahar Berzelius, care se făcu țandări pe podea. Se urcă pe pervaz și se uită înapoi la dr. Enfield. Ochii ei de un verde intens străluceau.

Dr. Enfield își scăpă caietul. *Ce am făcut?* șopti, în timp ce Alunica sări de pe fereastră și dispăru în noaptea încețoșată.

CAPITOLUL 6

O persoană complet nouă

Când se trezi a doua zi, primul lucru pe care îl văzu Jaclyn fu cușca lui Charles. Privi spre ciorapii făcuți ghem și stomacul i se strânse de vinovăție. După școală, va merge să îl caute. Spera doar să fie bine.

Se ridică din pat și se frecă la ochi. Fusese o noapte cu somn întrerupt și cu o grămadă de vise ciudate în care mânca alimente expirate. Mirosul de mere putrede încă îi persista în nări și gustul înțepător îi rămase în gât — chiar și după ce se spălase pe dinți de două ori. Se simțea prost că preparase Poțiunea Perfecțiunii și jură că nu le va povesti despre asta lui Paige și Fatimei. Era prea ridicol. Însă, în adâncul minții ei, nu putea să nu se întrebe: *dar dacă funcționa?*

Merse cu bicicleta până la școală, unde ajunse la 7:55, ca în fiecare zi. Destul de devreme pentru a fi punctuală, dar nu atât de devreme încât să piardă

timp așteptând ca ușile să se deschidă. În timp ce intra, văzu doi elevi de a șasea așezați la o masă pliantă pe care erau puse negrese proaspăt coapte.

— Hei, Jaclyn! o strigă Todd Feldhusen cu o voce nazală.

Todd locuia în josul străzii lui Jaclyn. De multe ori bătea la ușa ei când vindea batoane de ciocolată sau hârtie de împachetat, încercând să strângă bani pentru vreun proiect nebunesc.

— Bună, Todd, zise Jaclyn, apoi se întoarse spre prietenul lui Todd. Iar tu ești Davis, așa-i?

Se mândrea că știa numele fiecărui copil din școală.

— Așa e. Vrei să cumperi prăjituri de la noi? întrebă Davis, în timp ce își ștergea ochelarii de tricou.

— De ce vindeți prăjituri? spuse Jaclyn.

— Strângem bani ca să putem înființa un cerc de observare a păsărilor! anunță Davis, arătându-i cu mândrie o carte uriașă cu păsări exotice.

— Da! Prieteni cu aripi! zise Todd.

Cei doi au bătut palma și au dansat puțin, dând din brațe ca din aripi. Nu era nimeni mai entuziasmat decât ei în legătură cu observarea păsărilor.

— Pentru ce aveți nevoie de bani? Pentru binocluri? îi întrebă Jaclyn.

Todd își arcui sprânceană.

— Ca să cumpărăm o pasăre. *Evident.*

— Observarea păsărilor este mult mai ușoară când ai propria pasăre, adăugă Davis.

— Bine... păi, mult noroc.

Le-a dat lui Todd și lui Davis un dolar, a luat o negresă și s-a îndreptat către sala de clasă în care se întâlnea cu toți colegii ei înainte de a porni spre ore. O zări atunci pe Darcy Lithgow la țâșnitoare. Purta pe jachetă o insignă de un roz puternic, pe care scria *La mulți ani mie!*

Jaclyn încremeni. Fursecurile. Fusese atât de ocupată cu prepararea acelei stupide Poțiuni a Perfecțiunii, încât uitase complet să facă un lot nou din Bunătățile de Ciocolată ale Bunicii Hyde pentru ziua de naștere a lui Darcy! Era o situație de extremă urgență! Ce va crede Darcy? Ce vor spune colegii de clasă? Ce va face dirigintele? Vor fi cu toții atât de dezamăgiți! Gândul acesta i-a dat fluturi în stomac — fluturi mari și nervoși. Trebuia să găsească o cale să rezolve încurcătura asta!

Se uită înapoi la Todd și Davis, care răsfoiau cartea cu păsări exotice.

— Dacă am cumpăra un fazan auriu? propuse Todd entuziasmat. Sau o bufniță mare cornută?

— Vin cu o propunere nebunească, spuse Davis. Ce ai zice de o găină?

Dintr-o dată, Jaclyn se simți cuprinsă de un sentiment extrem de straniu. O dureau oasele. Îi pocneau

încheieturile. Aruncă o privire mâinilor ei și fu îngrozită să vadă că nu semănau deloc cu mâinile ei. Erau mai mici, mai osoase, cu unghii ascuțite și galbene. Încet, făcu un pas către Todd și Davis, apoi un altul, dar nu știa de ce. Nu își controla propriul corp. Se simțea de parcă era o marionetă la discreția unui păpușar invizibil.

Ca într-o transă, ea se apropie încet de masa pliantă. Cât timp cei doi elevi de a șasea se uitau în atlasul cu păsări, ea se întinse spre tava cu negrese și o înșfăcă cu totul.

Ce fac aici? se gândi, dar fără să se poată opri.

Înainte ca Todd sau Davis să observe că era acolo, Jaclyn se roti și o zbughi pe coridor. Nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Nu făcuse niciodată ceva similar. Știa că ar trebui să înapoieze negresele — își dorea să le pună înapoi, dar o forță misterioasă o împingea înainte, până în sala de clasă.

Următorul lucru pe care Jaclyn și-l aminti era că se afla în fața clasei ei.

— Negrесе?

Vocea domnului Hanh o făcu pe Jaclyn să tresară.

Se uită la mâinile ei. Reveniseră la normal. Simțea că sforile marionetei fuseseră tăiate și că își putea controla propria persoană din nou.

— Mă așteptam la renumitele tale Bunătăți de Ciocolată, continuă domnul Hanh.

Jaclyn clipi.

— O... surpriză!

Domnul Hanh zâmbi larg.

— Jaclyn, mereu ne putem baza pe tine!

Jaclyn se așeză la banca ei, între Paige și Fatima. Întreaga clasă îi cânta „La mulți ani!“ lui Darcy, în timp ce domnul Hanh împărțea negresele.

Paige se întoarse spre Jaclyn uimită.

— Când ai avut timp să le faci?

Jaclyn își găsea cu greu cuvintele.

— Eu...

— Știm, zise Fatima, lovind-o pe spate. Poți să faci orice. Ești Jaclyn Hyde.

Domnul Hanh împărțea negresele celor din ultimul rând, inclusiv lui Shane Ziegler. Domnul Hanh de abia se întoarse cu spatele când Shane lovi banca cu pumnul, zdrobind negresa.

— Domnule Hanh, cineva mi-a zdrobit negresa. Îmi dați încă una?

Domnul Hanh oftă adânc.

— Shane, *tu* ți-ai zdrobit negresa, așa că nu, nu poți să mai primești una.

— Totuna, dădu din umeri. Oricum nu vreau nimic negresă de la Jaclyn. Arată ca niște grămezi de noroi.

— Ei bine, sunt gustoase, zise Hanh în timp ce înfuleca. Dacă toată lumea ar fi ca Jaclyn Hyde! Deși

nu ar fi bine pentru talia mea, glumi și se întoarse spre Jaclyn. Chiar ești o elevă perfectă.

Jaclyn zâmbi șters, dar mintea îi galopa. Cumva Poțiunea Perfecțiunii a făcut-o să fure negresele?

Jaclyn simți cum o minge de hârtie o lovi în ceafă. O ridică de pe podea și o netezi pe bancă. Sub urmele de ciocolată, erau scrise trei cuvinte: „Nu. Ești. Perfectă.“

Se întoarse. Shane râdea batjocoritor și îi făcea cu mâna sa mânjită de ciocolată.